

[Moltesen.]

Ordfører, der har ført Diskussionen ind paa Spørgsmaalet Afrustning og derved altsaa har bedrøvet den højtærede Udenrigsminister; det er ikke Oppositionen, der har gjort det, men det er kun et nødvendigt Tilsvær til, hvad den socialdemokratiske Ordfører ønskede at faa debatteret her, og det skulde være mig en meget stor Fornøjelse at faa det debatteret til Bunds med den ærede Ordfører.

Der var fra de ærede Medlemmer Hr. Jesper Simonsen og Hr. Pürschel Tale om, hvorvidt Danmarks Suverænetet blev krænk- ket ved dette. Jeg kan sige dertil, at Danmark har siden 1904, da det lagde den ubetingede Voldgiftsret uden Forbehold til Grund for sin Udenrigspolitik, sat Rettens Suverænetet over Statens Suverænetet; det er een Gang fastslaaet dør, og den Linie haaber jeg, vi aldrig skal fravige. Vi har naturligvis Udsigt til, at vi kan tabe en Proces. Vi taber den, men saa vinder Freden ved det, og i det lange Løb vil Danmark ogsaa vinde ved det.

Jeg tror ikke, der er nogen, der er mere fredsstemt end vort Parti og den Samfundsklasse, som det Parti, jeg tilhører, særlig skal repræsentere. Jeg begriber slet ikke denne Forpagtning af Fredskærlig- heden netop fra de andre. Efter min Opfattelse er vi, der vil et Forsvar for Freden, ogsaa et militært Forsvar, naar det skal være, mere fredsvenlige end de andre.

Nu hører vi det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen sige, at vi har de økono- miske Sanktioner, vi har økonomisk Blokade, og vi kan tvinge Folk derved. Som om dette, at lide Sultedøden ved økonomisk Blokade, ikke er lige saa umenneskeligt og mere umenneskeligt end Døden ved Gasforgif- ning! At den økonomiske Blokade skulde være noget saa herligt i Forhold til den militære, forstaaer jeg ikke. Men økonomisk Blokade vil ikke have nogen Betydning, med- mindre der staaer andre Magtmidler bagved.

Den højtærede Udenrigsminister om- taler den almindelige Nedrustning som ens- betydende med Afrustning. Ja, det kan man gøre, naar man er i en akademisk Sfære, men saaledes opfattes det virkelig ikke, naar der tales om det paa Vælgermøderne. Naar der der tales om Afrustning, tager Vælgerne det for Alvor. Men almindelig

Nedrustning vil vi alle være med til, en generel Nedrustning, der skulde staa bag- ved den generelle Pagt, som vi nu vedtager om et Øjeblik. Det er den, jeg mener, at vi alle kan være enige om.

Jeg mener samtidig, at vi kan ikke gaa til Afrustning. Nu gaar vi heller ikke til Afrustning i den Forstand, som vore Vælgere opfattede det, saaledes som det blev diskuteret, og som det blev troet, den Gang vi havde Vælgkampen. Da troede Folk virkelig, at nu skulde vi ikke have nogen Hær mere; og det maatte de jo tro, naar Forsvarsministeren stod i Hjørring og sagde, at det vilde ikke vare længe, før der ikke var en Soldat mere her i Landet. Hvad skulde de tro andet end, at det var Afrustning eller Afvæbning, eller hvad det skal være? Lad os dog blive klar over det med hinanden. Jeg beder de Herrer, naar de taler paa Møderne, tale saaledes, at Folk kan forstaa det; Venner af den almindelige Afrustning er vi alle sammen.

Den højtærede Udenrigsminister talte maaske ude paa Møderne saadan, at Folk kunde forstaa det, jeg ved det ikke, jeg har ikke haft den Ære nogen Sinde at staa overfor den højtærede Udenrigsmini- ster paa Vælgermøde i en Debat om den Ting; derimod har vi debatteret det tidt ellers og forstaaer hinanden særdeles vel, naar vi debatterer det paa Tomandshaand og under mere rolige Forhold, end Vælger- møder er. Men det er ganske sikkert — det er der ikke nogen, der vil kunne be- nægte —, at Vælgerhæren opfattede det saa- dan, at Afrustning er Afrustning, og maatte gøre det i Tilslutning til, hvad den højt- ærede Forsvarsminister udtalte.

Nej, det er saaledes, at naar vi vil opretholde Retten og Retfærdigheden og give et Bidrag dertil ved at tiltræde denne Generalakt, maa der staa Magt bagved Retten, det er vi vist alle enige om; thi en Tilstand, hvor Uretfærdigheden hersker, er efter min Mening meget værre end en Tilstand, hvor Retfærdigheden bliver gjort til Grin.

Men det er jo ikke Meningen — saa- ledes forstaaer jeg ogsaa den højtærede For- mand —, at vi her skal optage den mili- tære Debat, det vil der jo ogsaa blive Lej- lighed til senere. Jeg skal derfor blot ende med, at jeg har uhyre megen Re-